

[Askjær Jørgensen]

gang, må man medvirke til, at prisen på arbejdskraft bliver nedsat, og at vi skaffer real-lønsfremgang via lavere priser på danske varer.

En af de faktorer, der helt har slået bunden ud af det offentlige økonomi, er de stadig stigende udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse. Skal vi slippe for at betale op imod 20 mia kr. i arbejdsløshedsunderstøttelse og til såkaldt beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, skal det gøres mere attraktivt at beskæftige arbejdskraft i Danmark. Produktionssektoren bør tilbydes en fast pris for den arbejdskraft, den skal bruge de nærmeste år, og det bør være en pris, der ligger under, hvad prisen var på arbejdskraft ved udgangen af 1980.

Det andet store område, der skal tales om, når vi skal klare Danmarks økonomi, er vort renteniveau. Jeg ved, at den nuværende tilbagekridtsregering hævder, at Danmark er nødt til at holde et højt renteniveau for at sikre, at valutakassen ikke tømmes. Den teori tror vi ikke på i fremskridtspartiet.

Vi tror, det er således, at penge altid søger hen, hvor penge befinder sig bedst. Hvis penge skal befinde sig godt i Danmark, må de sikres mod inflationen, og hertil er fastfrysning af bruttolønsniveauet et udmærket middel.

Det næste er, at man skal fjerne statsafgiften af renteindtægter. Den plan, fremskridtspartiet har lagt for afvikling af indkomstskatten, vil selvfølgelig også afvikle skatten på renteindtægter, og hvem vil ikke hellere have 10 pct. skattefrit i obligationsafkast end 20 pct. skattepligtigt?

Store dele af dansk erhvervsliv ligger lammet, efter at den socialdemokratiske tilbagekridtsregering har lanceret rentedødsudrydelse af alt, hvad der hedder privat aktivitet i Danmark. De seneste ti år har indeholdt flere og flere selektive erhvervsstøtteordninger, og samtidig er det gået dårligere og dårligere for erhvervslivet. Det beviser, at man ikke kunstigt kan fremme aktiviteten i den danske produktionssektor.

Alt imedens man påberåber sig gældssaneringsordning i landbruget, går flere og flere landbrugere konkurs. Hvis man endelig ville give erhvervsstøtte selektivt, skulle man selvfølgelig satse på de bedste virksomheder i stedet for, som man gør i tilbagekridtsrege-

ringen, at satse på de virksomheder, der hænger på fallittens rand.

Jeg ved ikke, om socialdemokraterne interesserer sig så meget for de fallittruede virksomheder, fordi det er socialdemokratiet, der har bragt fallit og konkurs til titusinder af danske arbejdspladser, ja, til hundredtusinder af danske arbejdspladser, men jeg kan meddele, at nettovirkningen af f. eks. 1 mia kr. i erhvervsstøtte er langt større, både hvad angår antallet af arbejdspladser, og hvad angår konkurrencedygtig merproduktion, hvis man satser på de sundeste arbejdspladser, på de mest velkonsoliderede virksomheder.

Men hvis man dog blot ville holde op med via de såkaldte erhvervsstøtteordninger at trække milliarder ud af de bedste af vore produktionsvirksomheder og strø milliarderne tilfældigt rundt i de dårligst ledede virksomheder, havde man opnået det optimale vedrørende at skaffe flest mulige arbejdspladser og størst mulig eksport.

Produktionssektorens omkostningsniveau er hovedfaktoren, når vi taler om vore økonomiske problemer. Der, hvor vi har mulighed for at sætte ind, er dér, hvor der opkræves statsafgift på arbejdskraften, og dér, hvor vi har faktorer, der bestemmer rentens højde.

Fremskridtspartiet foreslår stop for stadig højere og højere renter; renten skal ned. Derfor må der omgående stoppes for salg af statsobligationer og dermed for det offentlige overforbrug. Hvis obligationsmarkedet befries for et mersalg af statsobligationer til dækning af underskuddet på finansloven ved salg af statsobligationer, der tidligere i dag er omtalt som værende over 50 mia kr., vil obligationsrenten naturligvis falde betydeligt. Det ville være helt gigantisk at kunne trække en obligationsmasse på 50-60 mia kr. væk fra pengemarkedet; det ville naturligvis sætte renten ned.

Ud over et rentefald ved hjælp af stop for salg af statsobligationer, ved hjælp af inflationsbremse via fastfrysning af bruttoprisen på arbejdskraft og ved hjælp af stop for statsafgifter på renteindtægter må man presse renten nedad ved at gøre det attraktivt for den internationale kapital at komme til Danmark. Hvis man eksempelvis stopper den samfundsskadelige trussel om, at de penge, man måtte tjene ved at producere varer i Danmark, skal dirigeres over i et LO-dirige-